

UZASADNIENIE

wyroku z 8 grudnia 2021 roku

Strona powodowa Fundusz (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w W. wniosła o zasądzenie na jej rzecz od strony pozwanej (...) spółki akcyjnej z siedzibą w W. kwoty 5.675,79 zł wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie liczonymi od kwoty 5.275,79 zł od dnia 17 stycznia 2021 r. do dnia zapłaty tytułem odszkodowania za szkodę powstałą w pojeździe marki V. o numerze rejestracyjnym (...) wskutek zdarzenia drogowego z dnia 5 grudnia 2020 r. oraz kwoty 400 zł tytułem kosztów prywatnej ekspertyzy, a nadto o zasądzenie kosztów procesu.

Strona pozwana wniosła o oddalenie powództwa w całości oraz o zasądzenie od powoda na jej rzecz zwrotu kosztów procesu. Pozwany podniósł, iż wypłacił już poszkodowanemu należne mu odszkodowanie w wysokości 5.422,02 zł, a dochodzone w niniejszej sprawie roszczenie powoda jest w całości bezzasadne. Strona pozwana podniosła nadto, że zaproponowała poszkodowanemu (pismem z 10.12.2020 r.) realną możliwość naprawy uszkodzonego auta według norm i zaleceń producenta, w rozliczeniu bezgotówkowym, bez konieczności ponoszenia żadnych dodatkowych kosztów, w warsztacie należącym do sieci warsztatów z nim współpracujących. Poszkodowany zaś bez uzasadnienia nie skorzystał z oferty pozwanego. Strona powodowa nie przedłożyła ponadto żadnych dowodów na okoliczność rzeczywiście poniesionych kosztów naprawy. W odniesieniu do żądania zapłaty kwoty 400 zł tytułem kosztów sporządzenia prywatnej ekspertyzy, to pozwany ubezpieczyciel wskazał, że to nie poszkodowany zlecił jej sporządzenie, a powód w ramach prowadzonej przez siebie działalności gospodarczej.

W toku dalszego postępowania strony nie zmieniły swych stanowisk procesowych.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny.

5 grudnia 2020 r. doszło do kolizji drogowej, w wyniku której samochód osobowy marki V. o nr rejestracyjnym (...), będący własnością M. K., został uszkodzony przez sprawcę posiadającego polisę od odpowiedzialności cywilnej w (...) S.A. z siedzibą w W..

Niesporne, a nadto wynika z:

- dokumentacji zdjęciowej k. 49-50,
- akt szkody na płycie CD k. 51,
- zeznań świadka M. K. k. 74-75.

Szkoda zgłoszona została ubezpieczycielowi 7 grudnia 2020 r. i zarejestrowana pod numerem (...).

W wyniku przeprowadzonego postępowania likwidacyjnego (bez wykonania oględzin pojazdu) (...) S.A. z siedzibą w W. uznał swoją odpowiedzialność za powstałą szkodę i przyznał poszkodowanemu odszkodowanie w wysokości 5.422,02 zł brutto, która została wypłacona.

W piśmie skierowanym do poszkodowanego z 10 grudnia 2020 r., jako właściciela uszkodzonego pojazdu, ubezpieczyciel poinformował, iż jeśli chce dokonać naprawy pojazdu, to ubezpieczyciel proponuje naprawę w warsztatach sieci partnerskiej za cenę przedstawioną przez ubezpieczyciela. Ewentualna zmiana kategorii części na wyższą mogłaby nastąpić po wykazaniu szczególnego interesu uprawnionego w tym zakresie.

Dowody:

- pismo z 18.12.2020 r. k. 20-21,

- ustalenie wysokości szkody nr (...) k. 21v.-23,
- pismo z 30.12.2020 r. k. 45,
- lista wypłat odszkodowań k. 46,
- pismo z 10.12.2020 r. wraz z dowodem nadania k. 47-48,
- akta szkody na płycie CD k. 51,
- zeznań świadka M. K. k. 74-75.

Umową przelewu wierzytelności z 21 grudnia 2020 r. poszkodowany zbył na rzecz Funduszu (...) sp. z o.o. z siedzibą w W. wierzytelność w zakresie wszelkich praw związanych z wierzytelnościami, w tym roszczenia o zaległe odsetki, jakie przysługiwały M. K. z tytułu odszkodowania w związku ze zdarzeniem z 5 grudnia 2020 r. za szkodę w pojeździe marki V. o nr rejestracyjnym (...) od (...) S.A., prowadzącym postępowanie likwidacyjne pod numerem: (...).

Dowody:

- umowa przelewu wierzytelności – k. 16-18,
- zawiadomienie o przelewie k. 18 v.,
- zeznań świadka M. K. k. 74-75.

Na zlecenie Funduszu (...) sp. z o.o. z siedzibą w W. została przez spółkę (...) sporządzona kalkulacja naprawy szkody powstałej w pojeździe marki V. (...) o numerze rejestracyjnym (...), wyliczona przy użyciu części zamiennych pochodzących od producentów i importerów pojazdów oraz od dostawców współpracujących z firmami ubezpieczeniowymi. Koszt naprawy został oszacowany na kwotę 10.697,81 zł brutto. Za sporządzenie ekspertyzy (kalkulacji naprawy) została wystawiona na Fundusz (...) sp. z o.o. z siedzibą w W. faktura VAT na kwotę 400 zł.

Dowody:

- kalkulacja naprawy sporządzona na zlecenie powoda – k. 27-30,
- faktura VAT – k. 26,
- akt szkody na płycie CD – k. 51.

Mając na uwadze powyższe, Fundusz (...) sp. z o.o. z siedzibą w W. odwołał się od decyzji ubezpieczyciela w przedmiocie wysokości należnego odszkodowania i wniósł o dokonanie ponownej analizy wysokości zgłoszonej szkody i dopłatę należnego odszkodowania. Wezwanie do zapłaty wpłynęło do ubezpieczyciela w dniu 13 stycznia 2020 r.

(...) S.A. z siedzibą w W., po ponownej analizie dokumentacji szkodowej, podtrzymał swoje dotychczasowe stanowisko i odmówił dalszej wypłaty odszkodowania.

Dowody:

- pismo z 08.01.2020 r. – 24-25,
- pismo z 13.01.2021 r. k. 31-32,
- akt szkody na płycie CD – k. 51.

W wyniku kolizji drogowej, do której doszło 5 grudnia 2020 r., uszkodzeniu uległa przednia tylna boczna lewa część pojazdu marki V. o numerze rejestracyjnym (...).

Użycie do wykonania naprawy części zamiennych oryginalnych z logo producenta, ewentualnie części jakości oznaczonej literą (...), może doprowadzić pojazd marki V. o nr rejestracyjnym (...) do stanu sprzed szkody, o ile nie wiąże się ta naprawa z naprawą elementów stałych nadwozia metodą ich naprawy, a nie wymiany.

Koszt naprawy pojazdu marki V. (...) typ 3C K. z 2010 r. przy założeniu, że ustalenie wysokości szkody, stawek za roboczogodzinę pracy mechanika, blacharza i lakiernika obowiązujących na rynku lokalnym, z użyciem części oryginalnych z logo producenta pojazdu na podstawie dokumentacji szkodowej zgromadzonej przez pozwanego ubezpieczyciela w toku postępowania likwidacyjnego wyniósłby – na dzień likwidacji szkody – 11.314,44 zł.

Koszt naprawy pojazdu marki V. (...) typ 3C K. z 2010 r., przy założeniu, że naprawa szkody wykonana zostanie przy użyciu oryginalnych części zamiennych sygnowanych znakiem producenta (oznaczenie (...)) i średnich stawkach stosowanych w odpowiednio wyposażonych (w kabinę lakierniczą i ramę naprawczą) nieautoryzowanych zakładach naprawczych, zgodnie z kalkulacją naprawy nr 256/21/ (...) z 16 września 2021 r., wyniósłby na dzień likwidacji szkody 11.314,44 zł brutto.

Koszt naprawy pojazdu marki V. (...) typ 3C K. z 2010 r., przy założeniu, że naprawa szkody wykonana zostanie przy użyciu oryginalnych części zamiennych sygnowanych znakiem producenta ((...)) i dostępnych części o jakości oznaczonej literą (...) i średnich stawkach stosowanych w odpowiednio wyposażonych (w kabinę lakierniczą i ramę naprawczą) nieautoryzowanych zakładach naprawczych, zgodnie z kalkulacją naprawy nr 256/21/ (...)/Q z 16 września 2021 r., wyniósłby na dzień likwidacji szkody 10.682,17 zł brutto.

Koszt naprawy pojazdu marki V. (...) typ 3C K. z 2010 r., przy założeniu, że naprawa szkody wykonana zostanie przy użyciu oryginalnych części zamiennych sygnowanych znakiem producenta ((...)) i dostępnych części o jakości oznaczonej literą P i średnich stawkach stosowanych w odpowiednio wyposażonych (w kabinę lakierniczą i ramę naprawczą) nieautoryzowanych zakładach naprawczych, zgodnie z kalkulacją naprawy nr 256/21/ (...)/P z 16 września 2021 r., wyniósłby na dzień likwidacji szkody 10.026,95 zł brutto.

Koszt naprawy pojazdu marki V. (...) typ 3C K. z 2010 r., przy założeniu, że naprawa szkody wykonana zostanie przy użyciu używanych, oryginalnych części zamiennych sygnowanych znakiem producenta ((...)) i średnich stawkach stosowanych w odpowiednio wyposażonych (w kabinę lakierniczą i ramę naprawczą) nieautoryzowanych zakładach naprawczych, zgodnie z kalkulacją naprawy nr 256/21/ (...)/U z 17 września 2021 r., wyniósłby na dzień likwidacji szkody 6.438,50 zł brutto.

Stawka za jedną roboczogodzinę za prace blacharskie w 2017 r. (obowiązująca również w 2020 r.) wynosiła na rynku lokalnym 121,50 zł netto, zaś stawka za jedną roboczogodzinę dla prac lakierniczych wynosiła 127,71 zł netto.

Naprawa nieuszkodzonych wcześniej elementów nadwozia takich jak rama dachu i ściana boczna lewa nigdy nie przywróci stanu pojazdu jak sprzed szkody, co z kolei doprowadzi do zmniejszenia wartości pojazdu po naprawie.

Dowód: opinia biegłego sądowego w zakresie techniki samochodowej z 17.09.2021 r. – k. 90-135.

Po kolizji z 5 grudnia 2020 r. pojazd marki V. (...) o nr rejestracyjnym (...) został naprawiony w warsztacie (...) S., D. O..

Dowód: zeznania świadka M. K. k. 74-75.

Sąd zważył, co następuje.

Powództwo okazało się zasadne w przeważającej części.

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie dowodów z dokumentów, dowodu z zeznań świadka – poszkodowanego w wyniku kolizji, do której doszło 5 grudnia 2020 r. oraz dowodu z opinii biegłego sądowego z zakresu wyceny pojazdów samochodowych.

Oceniając materiał dowodowy Sąd uznał, że dowody z dokumentów przedłożonych przez strony, w tym akta szkody, są wiarygodne, albowiem żadna ze stron nie kwestionowała ich autentyczności, prawdziwości twierdzeń w nich zawartych, ani nie podnosiła, że osoby podpisane pod tymi dokumentami nie złożyły oświadczeń w nich zawartych. Autentyczność i prawdziwość stwierdzonych w nich faktów nie budziła również wątpliwości Sądu.

Zeznania złożone przez świadka M. K. Sąd ocenił jako spójne, logiczne i wiarygodne. W pełni korespondowały one ze zgromadzonym w sprawie materiałem dowodowym.

Przy dokonywaniu ustaleń faktycznych Sąd uwzględnił opinię sporządzoną przez biegłego sądowego K. S.. W ocenie Sądu opinia z 17 września 2021 r. stanowi pełnowartościowy materiał dowodowy na okoliczność ustalenia celowych i niezbędnych kosztów naprawy uszkodzonego pojazdu. W pisemnej opinii biegły w sposób wyczerpujący wyjaśnił, w jaki sposób ustalił koszt naprawy uszkodzonego pojazdu i jakie dane wziął przy tym pod uwagę. I tak, w kalkulacji kosztów naprawy biegły uwzględnił koszt zakupu oryginalnych części zamiennych, biorąc pod uwagę niezbędny zakres naprawy pojazdu powoda przyjęty według kalkulacji przygotowanej przez pozwanego, ustalonej podczas oględzin oraz wynikającej z technologii naprawy. Dodatkowo, biegły uwzględnił również koszt prac blacharskich i lakierniczych, przyjmując średnie stawki usług stosowane na rynku lokalnym. W opinii Sądu powyższy dowód stanowi obiektywny wykaz kosztów niezbędnych do przeprowadzenia naprawy uszkodzonego pojazdu, zapewniający przywrócenie go do stanu sprzed uszkodzenia, do którego doszło 5 grudnia 2020 roku. Przedłożona opinia została sporządzona rzetelnie i fachowo przez osobę posiadającą specjalistyczną wiedzę z zakresu wyceny pojazdów, zaś wnioski z niej wynikające są jasno i należycie uzasadnione, wolne od błędów logicznych oraz wewnętrznych sprzeczności. Nadto, opinia nie budzi żadnych wątpliwości w świetle zasad doświadczenia życiowego czy wiedzy powszechnej, co czyni ją w pełni przydatnym środkiem dowodowym. Stąd też Sąd nie znalazł podstaw do kwestionowania konkluzji z niej wynikających. Nie była ona również podważana przez żadną ze stron postępowania (żadna ze stron nie podniosła zarzutów do opinii). W tym stanie rzeczy opinia przedłożona przez biegłego sądowego stanowiła podstawowy dowód, na którym Sąd oparł rozstrzygnięcie w niniejszej sprawie.

W niniejszej sprawie bezsporna była zasada odpowiedzialności pozwanego ubezpieczyciela, który już w toku postępowania likwidacyjnego uznał swoją odpowiedzialność za skutki przedmiotowego zdarzenia z tytułu zwartej umowy OC z właścicielem pojazdu, będącego osobą odpowiedzialną za szkodę z 5 grudnia 2020 roku, oraz przyznał poszkodowanego kwotę w łącznej wysokości 5.422,02 tytułem odszkodowania za uszkodzony pojazd. Nadto pomiędzy stronami nie było sporu ani co do okoliczności kolizji drogowej z 5 grudnia 2020 r., ani co do winy kierowcy ubezpieczonego w pozwanym zakładzie ubezpieczeń.

Strona powodowa skierowała swoje roszczenie przeciwko pozwanemu zakładowi ubezpieczeń, w którym w zakresie OC ubezpieczony był sprawca kolizji. Nadto, swoją legitymację do wystąpienia z tym roszczeniem wywodziła z umowy cesji wierzytelności zawartej między poszkodowanym a powódką – na mocy której nabyła – jako cesjonariusz – wierzytelność poszkodowanego z tytułu odszkodowania, przysługującego mu w związku ze szkodą w samochodzie marki V. (...) o numerze rejestracyjnym (...), powstałą 5 grudnia 2020 r.

W tym miejscu podkreślić należy, że badanie legitymacji procesowej stron procesu, która stanowi przesłankę materialnoprawną jest obowiązkiem Sądu, który do kwestii tej odnosi się przed merytoryczną oceną sprawy. Istnienie legitymacji procesowej Sąd bada zatem z urzędu orzekając co do istoty sprawy. Wobec powyższego należało w pierwszej kolejności ocenić skuteczność przelewu wierzytelności będącej przedmiotem powództwa.

Przedmiot ww. umowy cesji stanowiła wierzytelność przysługująca M. K. (jako poszkodowanemu) z tytułu polisy OC sprawy szkody jakie przysługują poszkodowanemu od (...) S.A. oraz sprawy szkody w związku ze szkodą z dnia 5 grudnia 2020 r. w samochodzie V. (...) o numerze rejestracyjnym (...).

W ocenie Sądu nie sposób kwestionować ważność przedłożonej przez powoda umowy cesji wierzytelności.

Przelew wierzytelności jest umową, z mocy której wierzyciel-cedent przenosi na nabywcę-cesjonariusza wierzytelność przysługującą mu wobec dłużnika. Zgoda dłużnika na jej zawarcie jest potrzebna tylko wtedy, gdy w umowie łączącej wierzyciela z dłużnikiem wyłączono możliwość przeniesienia wierzytelności na osobę trzecią. Zgodnie bowiem z art. 509 § 1 k.c. wierzyciel może bez zgody dłużnika przenieść wierzytelność na osobę trzecią (przelew), chyba że sprzeciwiałoby się to ustawie, zastrzeżeniu umownemu albo właściwości zobowiązania. Wierzytelność przechodzi na nabywcę solo consensu, tj. przez sam fakt zawarcia umowy. Umowa ta może być zawarta w dowolnej formie. Mają tu zastosowanie przepisy ogólne kodeksu cywilnego dotyczące formy czynności prawnych (art. 75 1 –79 k.c.). Celem i skutkiem przelewu jest przejście wierzytelności na nabywcę. Przepis art. 509 § 2 k.c. wskazuje bowiem, iż wraz z wierzytelnością przechodzą na nabywcę wszelkie związane z nią prawa, w szczególności roszczenie o zaległe odsetki. Przeniesienie wierzytelności z majątku cedenta do majątku cesjonariusza jest skutkiem rozporządzenia nią przez dotychczasowego wierzyciela. W wyniku przelewu przechodzi zatem na nabywcę ogół uprawnień przysługujących dotychczasowemu wierzycielowi, który zostaje wyłączony ze stosunku zobowiązaniowego, jaki go wiązał z dłużnikiem. Wierzytelność przechodzi na nabywcę w takim stanie, w jakim była w chwili zawarcia umowy o przelew, a więc ze wszystkimi związanymi z nią prawami i brakami (np. przedawnieniem). Oznacza to, że w wyniku cesji jego sytuacja prawna dłużnika (w okolicznościach niniejszej sprawy strony pozwanej – jako ubezpieczyciela OC sprawcy szkody komunikacyjnej) nie zmienia się co do zakresu odpowiedzialności. Wierzytelność nie ulega zmianie. Dochodzi tylko do jej modyfikacji podmiotowej. W miejsce dotychczasowego wierzyciela wchodzi bowiem osoba trzecia (nabywca wierzytelności – powód), co jest skutkiem przelewów. Powód ostatecznie nabywa zatem wierzytelność w takiej treści, jaka przysługiwała zbywcy (tak: wyrok SN z 5 września 2001 r., I CKN 379/00, publ. LEX nr 52661). Za dopuszczalnością cesji roszczenia odszkodowawczego z tytułu „szkody komunikacyjnej” opowiadał się także Sąd Najwyższy w uzasadnieniu uchwały z dnia 14 września 2006 r. III CZP 65/06 wskazując, iż wierzytelność poszkodowanego wobec posiadacza odpowiedzialnego za szkodę może być przeniesiona na osobę trzecią bez zgody dłużnika (art. 509 k.c.). W razie dokonania przelewu dochodzi do szczególnego następstwa prawnomaterialnego po stronie wierzyciela, przy czym wierzytelność przechodzi na nabywcę w niezmienionym stanie i zakresie.

Sąd przyjął, że powodowa spółka w drodze przelewu wierzytelności (art. 509 k.c.) skutecznie nabyła od poszkodowanych wierzytelność odszkodowawczą, stanowiącą przedmiot niniejszego postępowania.

W dalszej kolejności omówienia wymagają przepisy stanowiące podstawę prawną dochodzonego roszczenia.

Zgodnie z art. 805 § 1, 2 pkt 1 i 3 ustawy z dnia 23 kwietnia 1964 roku – Kodeks cywilny (Dz. U. nr 16, poz. 93 z późn. zm.), przez umowę ubezpieczenia ubezpieczyciel zobowiązuje się, w zakresie działalności swego przedsiębiorstwa, spełnić określone świadczenie w razie zajścia przewidzianego w umowie wypadku, a ubezpieczający zobowiązuje się zapłacić składkę. Świadczenie ubezpieczyciela polega w szczególności na zapłacie przy ubezpieczeniu majątkowym – określonego odszkodowania za szkodę powstałą wskutek przewidzianego w umowie wypadku. Ubezpieczony jest uprawniony do żądania należnego świadczenia bezpośrednio od ubezpieczyciela, chyba że strony uzgodniły inaczej. Dla przyjęcia odpowiedzialności pozwanego konieczne jest wykazanie, że za szkodę wyrządzoną powodowi ponosi odpowiedzialność ubezpieczający.

Na podstawie art. 34 ust. 1 ustawy z dnia 22 maja 2003 r. o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych (Dz. U. z 2003 r., nr 24, poz. 1152) z ubezpieczenia OC przysługuje odszkodowanie, jeżeli posiadacz lub kierujący są obowiązani do odszkodowania za wyrządzoną szkodę, której następstwem jest m.in. zniszczenie lub uszkodzenie mienia.

Uprawniony do odszkodowania za szkodę powstałą w związku z ruchem pojazdu, za którą odpowiedzialność cywilna objęta jest ubezpieczeniem OC, może dochodzić roszczenia bezpośrednio od zakładu ubezpieczeń. Zgodnie bowiem z treścią art. 822 § 1 i 4 k.c. przez umowę ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej zakład ubezpieczeń zobowiązuje się do zapłacenia określonego w umowie odszkodowania za szkody wyrządzone osobom trzecim, względem których odpowiedzialność za szkodę ponosi ubezpieczający albo osoba, na rzecz której została zawarta umowa ubezpieczenia.

Uprawniony do odszkodowania w związku ze zdarzeniem objętym umową ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej może dochodzić roszczenia bezpośrednio od ubezpieczyciela. Dla przyjęcia odpowiedzialności pozwanego konieczne jest więc wykazanie, że za szkodę wyrządzoną powodowi ponosi odpowiedzialność ubezpieczający.

Z treści powyższych przepisów wynika obowiązek zakładu ubezpieczeń zapłaty ubezpieczającemu odszkodowania za szkodę powstałą wskutek przewidzianego w umowie wypadku, ale jego aktualizacja następuje dopiero wówczas, gdy ubezpieczający udowodni, że zaistniał wypadek przewidziany umową ubezpieczenia, powstała szkoda w wykazywanej przez niego wysokości oraz istnienie związku przyczynowego pomiędzy tymi zdarzeniami (vide: postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 22 lipca 2005 roku, III CZP 49/05).

Podnieść należy, że z racji swoich funkcji kompensacyjnych, odszkodowanie z OC ubezpieczonego jest świadczeniem, którego wysokość uzależniona jest od rozmiaru szkody oraz warunków i cen obowiązujących w dacie jego zgłoszenia i ustalenia. Naprawienie szkody ma zatem zapewnić całkowitą kompensatę doznanego uszczerbku, nie dopuszczając zarazem do nieuzasadnionego wzbogacenia poszkodowanego. Odszkodowanie bowiem należy się tylko w granicach normalnego związku przyczynowego, który przesądza o tym, czy dana osoba w ogóle odpowiada za wyrządzoną szkodę, z drugiej zaś strony zakreśla jednak granice tej odpowiedzialności. Przez szkodę należy rozumieć powstałą, oczywiście wbrew woli poszkodowanego, różnicę pomiędzy jego aktualnym stanem majątkowym a takim stanem, który zaistniałby, gdyby w ogóle nie nastąpiło zdarzenie wywołujące szkodę. Przy czym wypada zauważyć, że zarówno udowodnienie szkody, jak też jej wysokości, obciąża poszkodowanego.

W myśl art. 361 § 1 i 2 k.c. zobowiązany do odszkodowania ponosi odpowiedzialność tylko za normalne następstwa działania lub zaniechania, z którego szkoda wynikła. W powyższych granicach, w braku odmiennego przepisu ustawy lub postanowienia umowy, naprawienie szkody obejmuje straty, które poszkodowany poniósł, oraz korzyści, które mógłby osiągnąć, gdyby mu szkody nie wyrządzono.

Wskazać należy, iż zgodnie z art. 363 § 1 k.c. naprawienie szkody powinno nastąpić według wyboru poszkodowanego, bądź przez przywrócenie stanu poprzedniego, bądź przez zapłatę odpowiedniej sumy pieniężnej. Jednakże gdyby przywrócenie stanu poprzedniego było niemożliwe albo gdyby pociągało za sobą dla zobowiązanego nadmierne trudności lub koszty, roszczenie poszkodowanego ogranicza się do świadczenia w pieniądzu. Odszkodowanie, jakie zobowiązany jest w takiej sytuacji wypłacić zakład ubezpieczeń, obejmuje wszystkie celowe i ekonomicznie uzasadnione wydatki poniesione w celu przywrócenia stanu poprzedniego rzeczy. Przywrócenie uszkodzonej rzeczy do stanu poprzedniego oznacza doprowadzenie jej do stanu używalności i jakości w zakresie istniejącym przed wypadkiem. W przypadku pojazdu mechanicznego chodzi o przywrócenie mu sprawności technicznej, zapewniającej bezpieczeństwo kierowcy i innych uczestników ruchu, oraz wyglądu sprzed wypadku.

Poszkodowanego właściciela pojazdu (aktualnie stroną powodową, jako cesjonariusza wierzytelności) w postępowaniu przed Sądem obciąża reguła ciężaru dowodu, wyrażona w art. 6 k.c., tj. obowiązek wykazania wszystkich przesłanek odpowiedzialności pozwanego ubezpieczyciela, a w szczególności – spornej w niniejszej sprawie – wysokości doznanej szkody. Analogicznie jest w przypadku osoby trzeciej, która nabyła wierzytelność ubezpieczeniową i dochodzi uzupełniającego odszkodowania, co ma miejsce w przedmiotowej sprawie.

W tym miejscu należało odnieść się do podnoszonego przez Stronę pozwaną zarzutu, zgodnie z którym oddalenie powództwa uzasadniać winno przede wszystkim to, że pozwany zaproponował poszkodowanemu możliwość naprawy uszkodzonego pojazdu według norm i zaleceń producenta, w warsztacie należącym do sieci warsztatów z nim współpracujących, bez konieczności ponoszenia dodatkowych kosztów (rozliczenie bezgotówkowe). Poszkodowany zaś – bez wytłumaczenia – nie skorzystał z tej pomocy. Ponadto pozwany powoływał wnioski dowodowe na okoliczności związane z tym, iż kwestia naprawy uszkodzonego pojazdu przez poszkodowanego ma znaczenie dla rozstrzygnięcia sprawy.

Zdaniem Sądu powyższe zarzuty nie zasługują na uwzględnienie. W uzasadnieniu postanowienia z dnia 11 kwietnia 2019 r., III CZP 102/18, L., Sąd Najwyższy stwierdził, że "obowiązek ubezpieczyciela odpowiedzialności cywilnej polega wprawdzie na zapłacie odszkodowania, a więc na spełnieniu świadczenia pieniężnego (art. 822 § 1 k.c.), jednak

poszkodowany może, według swojego wyboru, żądać od ubezpieczyciela zapłaty kosztów hipotetycznej restytucji albo zapłaty odpowiedniej sumy pieniężnej ustalonej zgodnie z metodą różnicy (por. m.in. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 20 lutego 2002 r., V CKN 903/00, OSNC 2003, Nr 1, poz. 15; postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 12 stycznia 2006 r., III CZP 76/05, uchwałę Sądu Najwyższego z dnia 17 maja 2007 r., III CZP 150/06, OSNC 2007, Nr 10, poz. 144). Przepis art. 822 § 1 k.c. modyfikuje normę wynikającą z art. 363 § 1 k.c. bowiem jedynie w ten sposób, że roszczenie o przywrócenie stanu poprzedniego przekształca w roszczenie o zapłatę kosztów restytucji. Utrwalony jest także pogląd, że powstanie roszczenia z tytułu kosztów przywrócenia uszkodzonego pojazdu do stanu pierwotnego, a tym samym zakres odszkodowania, nie zależą od tego, czy poszkodowany dokonał restytucji i czy w ogóle ma taki zamiar. Odpowiada ono niezbędnym i ekonomicznie uzasadnionym kosztom naprawy, a naprawa dokonana przed uzyskaniem świadczenia od ubezpieczyciela, jej koszt i faktyczny zakres nie ma zasadniczego wpływu na sposób ustalania wysokości odszkodowania (por. uchwały składu siedmiu sędziów Sądu Najwyższego z dnia 12 kwietnia 2012 r., III CZP 80/01, OSNC 2012, Nr 10, poz. 112 i z dnia 17 maja 2007 r., III CZP 150/06, OSNC 2007, Nr 10, poz. 144). W wyroku z dnia 7 sierpnia 2003 r. w sprawie IV CKN 387/01, LEX nr 141410 Sąd Najwyższy stwierdził, że "szkoda powstaje zwykle w chwili wypadku komunikacyjnego i podlega naprawieniu według zasad określonych w art. 363 § 2 k.c. Obowiązek naprawienia szkody przez wypłatę odpowiedniej sumy pieniężnej powstaje z chwilą wyrządzenia szkody i nie jest uzależniony od tego, czy poszkodowany dokonał naprawy rzeczy i czy w ogóle zamierza ją naprawić". Jak wskazano w uzasadnieniu tego orzeczenia szkodą poniesioną przez poszkodowanego jest sam fakt pogorszenia stanu należącego do niego pojazdu, a wysokość szkody uzależniona jest jedynie od ekonomicznie uzasadnionych kosztów jego naprawy bez względu na to, czy naprawa ta w ogóle nastąpiła lub ma nastąpić. Szkodą nie jest poniesiony przez poszkodowanego wydatek na naprawę pojazdu, lecz szacunkowa wysokość tych wydatków, bowiem żadne przepisy prawa nie nakładają na poszkodowanego obowiązku naprawienia uszkodzonego pojazdu. Dalej, w judykaturze podkreśla się, że treścią świadczenia ubezpieczyciela, wynikającą z umowy ubezpieczenia OC, nie jest przywrócenie pojazdu do stanu sprzed wypadku (restytucja techniczna samochodu), ale naprawienie szkody powstałej w ogóle w majątku poszkodowanego, wywołanej uszkodzeniem lub zniszczeniem pojazdu. Tym samym od woli poszkodowanego zależy to, czy i w jakim zakresie wypłacone mu przez ubezpieczyciela odszkodowanie przeznaczy na naprawę samochodu. Dla powstania odpowiedzialności gwarancyjnej ubezpieczyciela istotne znaczenie ma fakt powstania szkody, a nie fakt naprawiania uszkodzonej rzeczy. Powstający po stronie ubezpieczyciela obowiązek naprawienia szkody nie jest więc uzależniony od tego, czy poszkodowany dokonał naprawy rzeczy i czy w ogóle zamierzał ją naprawić. Uzyskiwane odszkodowanie ma wyrównać poszkodowanemu uszczerbek majątkowy powstały w wyniku zdarzenia wyrządzającego szkodę. Taki uszczerbek istnieje już od chwili wyrządzenia szkody do czasu wypłacenia przez zobowiązanego sumy pieniężnej odpowiadającej wysokości szkody ustalonej w sposób przewidziany prawem (por. wyrok Sądu Apelacyjnego w Łodzi z dnia 27 marca 2017 r., I ACa 1189/16, L.). W świetle utrwalonej linii orzeczniczej Sądu Najwyższego i sądów powszechnych, wszelka argumentacja pozwanego zakładu ubezpieczeń dotycząca niewykazania kosztów faktycznej naprawy, nie miała znaczenia dla rozstrzygnięcia niniejszej sprawy.

Dalej, należy zauważyć, że pozwany – jak wskazano na to powyżej – zarzucił stronie powodowej, że poszkodowany nie skorzystał z oferty naprawy pojazdu w zakładzie naprawczym współpracującym z ubezpieczycielem w ramach sieci naprawczej pozwanego ubezpieczyciela. Zdaniem pozwanego odmowa naprawy pojazdu stanowiła naruszenie zasady minimalizacji szkody i przyczynienie się poszkodowanej do zwiększenia zakresu szkody, a w konsekwencji zwalniała ubezpieczyciela z odpowiedzialności. Powyższy zarzut nie zasługiwał na uwzględnienie. Zgodnie z utrwalonym orzecznictwem Sądu Najwyższego odszkodowanie należne poszkodowanemu z tytułu ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej powinno uwzględniać ceny nowych i oryginalnych części zamiennych oraz stawki stosowane w warsztacie wybranym przez poszkodowanego, o ile są to stawki stosowane i występujące na lokalnym rynku. Pogląd taki wyrażono m.in. w uchwale Sądu Najwyższego z dnia 13 czerwca 2003 r. w sprawie III CZP 32/03, opubl. M.Prawn. 2004/2/81 (podobnie: wyrok SN z 16 maja 2002 r., (...), wyrok SN z 7 sierpnia 2003 r., IV CKN 387/01), gdzie stwierdzono, że "odszkodowanie przysługujące od ubezpieczyciela odpowiedzialności cywilnej za uszkodzenie pojazdu mechanicznego obejmuje niezbędne i ekonomicznie uzasadnione koszty naprawy pojazdu, ustalone według cen występujących na lokalnym rynku". W uzasadnieniu powyższej uchwały Sąd Najwyższy podkreślił, iż poszkodowanemu przysługuje wybór odpowiedniego warsztatu naprawczego, któremu powierzy on dokonanie naprawy uszkodzonego pojazdu. Warsztaty te mogą posługiwać się różnymi cenami w zakresie tych samych

lub podobnych prac naprawczych. Co więcej, ceny te mogą odbiegać w odpowiedniej skali od cen stosowanych przez warsztaty naprawcze działające na odpowiednim rynku lokalnym (np. na terenie określonego miasta lub gminy). Sąd Najwyższy wskazał też, iż "zgodnie z zasadą pełnej kompensaty poniesionej szkody (art. 361 § 2 k.c.), poszkodowany będzie mógł domagać się od podmiotu odpowiedzialnego (ubezpieczyciela) odszkodowania obejmującego poniesione koszty wspomnianych prac naprawczych. Za kategorię "niezbędnych" kosztów naprawy należałoby uznać takie koszty, które zostały poniesione w wyniku przywrócenia uszkodzonego pojazdu do stanu jego technicznej używalności istniejącej przed wyrządzeniem szkody przy zastosowaniu technologicznej metody odpowiadającej rodzajowi uszkodzeń pojazdu mechanicznego. Kosztami "ekonomicznie uzasadnionymi" będą koszty ustalone według cen, którymi posługuje się wybrany przez poszkodowanego warsztat naprawczy dokonujący naprawy samochodu. Nie ma przy tym znaczenia fakt, że ceny te odbiegają (są wyższe) od cen przeciętnych dla określonej kategorii usług naprawczych na rynku napraw samochodów. Jeżeli nie kwestionuje się bowiem uprawnienia do wyboru przez poszkodowanego warsztatu samochodowego mającego dokonać naprawy, miarodajne w tym zakresie powinny być ceny stosowane właśnie przez ten warsztat naprawczy w związku z naprawą indywidualnie oznaczonego pojazdu mechanicznego". Zdaniem Sądu orzekającego w niniejszej sprawie uzależnienie wypłaty odszkodowania w pełnej wysokości od naprawy pojazdu w konkretnym, wskazanym przez zakład ubezpieczeń warsztacie stanowiłoby naruszenie powyższego uprawnienia poszkodowanej do wyboru warsztatu, w którym naprawi pojazd. Nadto, stosownie do wcześniejszych rozważań, poszkodowany wcale nie ma obowiązku naprawienia pojazdu, może w ogóle odstąpić od naprawy. W tym kontekście powiązanie wypłaty pełnego odszkodowania z naprawą pojazdu w konkretnym warsztacie, de facto zmuszałoby poszkodowanego do naprawy pojazdu, mimo że poszkodowany nie ma takiej woli. Gdyby przyjąć argumentację pozwanego, poszkodowany zostałaby pozbawiona możliwości wyboru sposobu naprawienia szkody, co jest sprzeczne z ugruntowaną linią orzeczniczą SN. Jeszcze raz należy podkreślić, że uzyskane odszkodowanie z tytułu ubezpieczenia OC ma wyrównać poszkodowanemu uszczerbek majątkowy powstały w wyniku zdarzenia wyrządzającego szkodę, co wcale nie jest równoznaczne z koniecznością naprawy pojazdu, jak to wskazuje pozwany.

Przesądziwszy powyższe, w dalszej kolejności należało wskazać, iż – celem udowodnienia wysokości dochodzonego roszczenia – na gruncie niniejszej sprawy został dopuszczony dowód z opinii biegłego z zakresu techniki samochodowej w osobie K. S..

Sąd ocenił ustalenia dokonane przez biegłego na podstawie dostępnych dokumentów jako prawidłowe, wobec czego przejął je i w całości uznał za własne.

Biegły ustalił, że dla przywrócenia pojazdu marki V. (...) o numerze rejestracyjnym (...) po zdarzeniu z 5 grudnia 2020 r. do stanu sprzed szkody, naprawa winna być wykonana przy użyciu oryginalnych części zamiennych O albo części o jakości (...). Naprawa w tych wariantach spowoduje przywrócenie pojazdu do stanu sprzed szkody.

Koszt naprawy pojazdu marki V. (...) typ 3C K. z 2010 r., przy założeniu, że naprawa szkody wykonana zostanie przy użyciu oryginalnych części zamiennych sygnowanych znakiem producenta (oznaczenie (...)) i średnich stawkach stosowanych w odpowiednio wyposażonych (w kabinę lakierniczą i ramę naprawczą) nieautoryzowanych zakładach naprawczych, zgodnie z kalkulacją naprawy nr 256/21/ (...) z 16 września 2021 r., wyniosłby na dzień likwidacji szkody 11.314,44 zł brutto.

Koszt naprawy pojazdu marki V. (...) typ 3C K. z 2010 r., przy założeniu, że naprawa szkody wykonana zostanie przy użyciu oryginalnych części zamiennych sygnowanych znakiem producenta ((...)) i dostępnych części o jakości oznaczonej literą (...) i średnich stawkach stosowanych w odpowiednio wyposażonych (w kabinę lakierniczą i ramę naprawczą) nieautoryzowanych zakładach naprawczych, zgodnie z kalkulacją naprawy nr 256/21/ (...)/Q z 16 września 2021 r., wyniosłby na dzień likwidacji szkody 10.682,17 zł brutto.

Stawka za jedną roboczogodzinę za prace blacharskie w 2017 r. (obowiązująca również w 2019 r.) wynosiła na rynku lokalnym 121,50 zł netto, zaś stawka za jedną roboczogodzinę dla prac lakierniczych wynosiła 127,71 zł netto.

Sąd uznał, że do przywrócenia pojazdu powoda do stanu sprzed szkody wystarczające jest zastosowanie części oznaczonych symbolami Q. W wyniku naprawy dokonanej za pomocą takich części pojazd powoda odzyska właściwości jakie posiadał przed kolizją. Zastosowanie takich części w żaden sposób nie wpłynie też na wartość pojazdu.

W tym stanie rzeczy – zgodnie z opinią biegłego – Sąd przyjął, iż celowy i ekonomicznie uzasadniony koszt przywrócenia samochodu marki V. o nr rejestracyjnym (...) do stanu sprzed kolizji wynosi 10.682,17 zł.

Przyjęcie takiego właśnie sposobu naprawy zadośćuczyni z jednej strony interesowi powoda, a z drugiej – nie doprowadzi do pokrzywdzenia wierzyciela. Nie bez znaczenia pozostaje tutaj okoliczność, iż biegły dla sporządzenia kalkulacji posłużył się kosztorysem sporządzonym przez przedstawiciela pozwanego ubezpieczyciela. Nadto należy podkreślić, iż żadna ze stron nie wniosła zarzutów do opinii biegłego i tym samym nie kwestionowała dokonanych przez biegłego wyliczeń i poczynionych przez niego ustaleń.

W świetle tak poczynionych ustaleń stwierdzić należało, że strona powodowa w całości udowodniła wysokość szkody w pojeździe, zgodnie z obciążającą go regułą dowodową z art. 6 k.c.

Sąd ustalił, że celowy i ekonomicznie uzasadniony koszt przywrócenia samochodu marki V. o nr rejestracyjnym (...) do stanu sprzed kolizji wynosi 10.682,17 zł brutto. Zważywszy, że w toku postępowania likwidacyjnego została poszkodowanemu już wypłacone odszkodowanie, to nadal do naprawienia pozostaje szkoda w wysokości żądanej w pozwie.

Strona powodowa dochodziła w niniejszym postępowaniu zapłaty kwoty 5.275,79 zł tytułem dopłaty należnego odszkodowania. Wobec powyższego, na podstawie art. 822 § 1 i 4 k.c. oraz art. 13 ustawy z dnia 22 maja 2003 r. o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych, Sąd zasądził od pozwanego na rzecz powodowej spółki kwotę 5.275,79 zł tytułem odszkodowania za szkodę poniesioną na skutek zdarzenia z 5 grudnia 2020 r.

Ponadto Sąd zasądził na rzecz powódki kwotę 400 zł tytułem kosztów prywatnej opinii. sporządzenie opinii było dla strony powodowej konieczne dla oszacowania rzeczywiście poniesionej szkody. Wykonana na zlecenie powoda kalkulacja pozwoliła mu bowiem na zweryfikowanie stanowiska ubezpieczyciela odnośnie kwoty przyznanego odszkodowania, a nadto oszacowania rzeczywistych kosztów naprawy pojazdu. Sąd podkreślił, że koszty przedmiotowej ekspertyzy stanowią obecnie stratę w majątku powoda, która pozostaje w adekwatnym związku przyczynowym z działaniem sprawcy polegającym na spowodowaniu kolizji drogowej i odmowie zakładu ubezpieczeń wypłacenia odszkodowania w pełnej wysokości. Dodatkowo kalkulacja przedstawiona przez powoda była zbieżna z wnioskami wynikającymi z opinii biegłego powołanego w niniejszym postępowaniu, co przesądza o tym, że była ona konieczna, a jednocześnie przydatna dla dochodzenia roszczenia. Za zasadnością przyznania kwoty odpowiadającej kosztom opinii prywatnej przemawiał również fakt, iż w chwili, gdy powód zlecił prywatną ekspertyzę, pozwany wypłacił jedynie niewielką część należnego odszkodowania, a wskutek jej przedstawienia ubezpieczyciel zweryfikował swoje stanowisko i dokonał dopłaty odszkodowania.

Orzekając o odsetkach Sąd miał na uwadze treść przepisu art. 481 § 1 k.p.c., zgodnie z którym jeżeli dłużnik opóźnia się ze spełnieniem świadczenia pieniężnego, wierzyciel może żądać odsetek za czas opóźnienia, chociażby nie poniósł żadnej szkody i chociażby opóźnienie było następstwem okoliczności, za które dłużnik odpowiedzialności nie ponosi. Stosownie zaś z art. 14 ust. 1 i 2 ustawy z dnia 22 maja 2003 r. o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych zakład ubezpieczeń wypłaca odszkodowanie w terminie 30 dni licząc od dnia złożenia przez poszkodowanego lub uprawnionego zawiadomienia o szkodzie. W przypadku gdyby wyjaśnienie w terminie, o którym mowa w ust. 1, okoliczności niezbędnych do ustalenia odpowiedzialności zakładu ubezpieczeń albo wysokości odszkodowania okazało się niemożliwe, odszkodowanie wypłaca się w terminie 14 dni od dnia, w którym przy zachowaniu należytej staranności wyjaśnienie tych okoliczności było możliwe, nie później jednak niż w terminie 90 dni od dnia złożenia zawiadomienia

o szkodzie, chyba że ustalenie odpowiedzialności zakładu ubezpieczeń albo wysokości odszkodowania zależy od toczącego się postępowania karnego lub cywilnego.

Jak wynikało z analizy dokumentów zgromadzonych w aktach sprawy pismem z 8 stycznia 2021 r. powód odwołał się od decyzji pozwanego i wystąpił z przedsądowym wezwaniem pozwanego do dopłaty należnego odszkodowania w terminie 14 dni. Dla ustalenia terminu, od którego powód mógł domagać się odsetek ustawowych za opóźnienie miało więc znaczenie ustalenie w jakiej dacie doręczono pozwanemu wezwanie do zapłaty. Powód nie udowodnił faktu doręczenia pozwanemu ubezpieczycielowi wezwania do zapłaty (tj. w jakiej dacie wezwanie to zostało doręczone), przy jednoczesnym zakwestionowaniu powództwa w całości przez pozwanego.

Jak już wyżej wskazano, powódka wykazała jedynie, że wezwała stronę pozwaną do zapłaty pismem z dnia 8 stycznia 2021 r., nadanym na adres siedziby pozwanego, w którym został zakreślony pozwanemu termin 14 dni na spełnienie świadczenia. Jak wynika z akt szkodowych powyższe wezwanie wpłynęło do pozwanego w dniu 13 stycznia 2021 r., a zatem 14-dniowy termin na zapłatę upłynął w dniu 27 stycznia 2021 r. Roszczenie stało się zatem wymagalne w dniu 28 stycznia 2021 r. i od tego dnia powodowi należały się odsetki ustawowe za opóźnienie w zapłacie przez ubezpieczyciela należnej dopłaty odszkodowania.

Powództwo w zakresie żądanie odsetkowego wskazanego w pozwie podległo zatem oddaleniu w pozostałym zakresie (pkt II wyroku).

Tak argumentując, Sąd rozstrzygnął jak w punkcie I. i II. wyroku.

Rozstrzygnięcie o kosztach procesu, Sąd wydał w pkt III. wyroku, w oparciu o zasadę odpowiedzialności za jego wynik, na podstawie art. 98 § 1 i 3 k.p.c. Powódka przegrała proces tylko co do nieznaczącej części swego żądania. Uzasadniało to obciążenie kosztami postępowania w całości stroną pozwaną, w oparciu o przepis art. 98 k.p.c.

Koszty procesu wyniosły po stronie powódki 2.875,81, na które złożyły się: opłata sądowa od pozwu – 400 złotych, wynagrodzenie pełnomocnika ustalone zgodnie z § 2 pkt 4 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z 22 października 2015 roku w sprawie opłat za czynności radców prawnych obowiązującego w dniu wniesienia powództwa – 1.800 złotych, opłaty skarbowe od pełnomocnictw - 34 złote oraz 641,81 złotych (700-58,09 zł) zaliczki na poczet wynagrodzenia biegłego.

Tytułem zwrotu niewykorzystanej zaliczki każda ze stron otrzyma kwotę 58,09 zł (każda ze stron uiściła zaliczkę w wysokości po 700 zł, koszt sporządzenia opinii przez biegłego wyniósł 1.283,82 zł, pozostała niewykorzystana kwota w wysokości 116,18 zł). Zwrot zaliczek nastąpi po prawomocnym zakończeniu postępowania.

sędzia Aneta Iglewska-Wilczyńska

Sygnatura akt I C 101/21

ZARZĄDZENIE

1. odnotować;
2. odpis wyroku wraz z uzasadnieniem doręczyć pełnomocnikowi strony pozwanej (za pośrednictwem (...)),
3. akta przedstawić z wpływem lub za 14 dni.

G., 12.01.2022 roku SSR Aneta Iglewska-Wilczyńska